

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΗΨ',

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880.

ΑΡΙΘ. ΥΒΓ.

Συνδρ. Διημ. ἐν Ἑλλάδι **Αρ. 1.**
 » » » Ἐξωτερικῶ » **2.**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῶ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένω, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» δίνεθι προπληρωμῆς.

Ἡ ἑλπίς.

Κόρη γλυκεῖα
 τοῦ Παραδείσου,
 παραμυθία
 τῆς συμφορᾶς.

Ἐλπίς ἡ μόνη
 τερπνὴ φωνὴ σου
 ἀνανεώνει
 πηγὴν χαρᾶς.

Ὅποτεν πλέω
 εἰς δυστυχίας
 ἐπότεν κλαίω
 ἑλεεινά,

Σὺ μὲ φωτίζεις
 μ' ἀκτίνας θείας,
 Κι' ἀνακουφίζεις
 εἰς τὰ δευρά

Μὴ ἐν βλέμμα μόνον
 παύεις τοὺς θρήνους
 Κακοδαίμωνων
 τῆς γῆς ψυχῶν

Καὶ ἡ ταχεῖα
 πετᾷ μ' ἐκείνους
 Ἐπιθυμία
 τῶν δυστυχῶν.
 Α. Κατακουζηνός.

—Ὁ ἀρχῆθεν κάκιστ' ἀνατετραμμένος ἄνθρωπος, δὸν πλειοτέρας ἐπιστήμας δεχθῆ, τόσον γίνεται ἀχρεϊότερος.
 (Κοραῖς).

—Ὅστις ἐξοδεύει τὸν καιρὸν εἰς τὰ ἀνωφελεῖ, ἢ πολλὰ ὀλίγου ἀξία, εἰς ἐκείνον καιρὸς δὲν μένει διὰ τὰ ἀξιόλογα. Καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ὁ εἰς ἐκείνα θανατούμενος καιρὸς ἦναι καιρὸς τῆς νεότητος, οἱ τύποι τῆς οὐτιδανασχολίας μένουσι διὰ παντὸς ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸν κάμνουσιν ἀνεπιτήδευον πάσης φιλοσοφικῆς θεωρίας.
 (Κοραῖς).

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ,

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πτωχοῦ Ἰακώβου εἰς τὸ ὅποιον ἐξέθετε τὴν εἰκόνα τῶν φοβερῶν ἄρῶν, τὰς ὁποίας διήλθε πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐν τῇ τρομερᾷ ἐκείνῃ μοναξίᾳ.

Μετὰ ταῦτα ἔπρσαν εἰς φοβεράν μελαγχολίαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ματαίως προσεπάθησε νὰ ἐλευθερωθῆ διὰ τῆς ἐργασίας, τὴν ὅποιαν εἶχε διακόψει ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ παποῦ του· ἐπὶ ὀλοκλήρους δὲ ἡμέρας ἐκάθιτο πλησίον τῆς φωτιᾶς χωρὶς νὰ δύναται νὰ αὐμ. μαζεύσῃ τὰς ἰδέας του.

Ἐν τῷ διαστήματι τοῦτο δύο συμβάντα ἱστοροῦνται εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, τὰ ὁποῖα τὸν ἐξύπνησαν πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὸν λήθαργον, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε πέσει. Τὸ πρῶτον συνέβη μικρὸν μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ γέροντος. Νύκτα τινα, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ σβύσῃ τὸ πῦρ, ἤκουσεν ἐλαφρὸν τρίξιμον ἄνωθεν τῆς καπνοδόχου· φοβηθεὶς δὲ μήπως ἡ καπνοδόχη πᾶσῃ φωτιᾶν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καίτοι θερμὴν εἰσέει οὖσαν, καὶ ἐξήταξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνῶ δ' ἴστατο ἐκεῖ, ἐφάνη διὰ τινας

ανοίγματος τῆς καπνοδόχης ἀστὴρ τις λαμπυρίζων— ἦτο τὸ μόνον φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον μετὰ πολ- λάς ἐβδομάδας κατὰ πρῶτον προσέβαλε τὴν ὄρασίν του, καὶ διὰ τοῦτο ἐστάθη ἐκεῖ παρατηρῶν αὐτὸν μέχρι οὗ ἐχάθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστερος τοῦτου ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὡς σημεῖον πλήρης παρηγορίας, ἐλπίδος καὶ ὑποσχέ- σεως παρὰ Θεοῦ, ὅτι δὲν εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῆ, ὅθεν εὐθὺς, ἀφοῦ ἐξῆλθε τῆς καπνοδόχης, κλίνας τὰ γόνατα εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀκτίνα τῆς ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν τῷ ἔπαυεν. Δυστυχῶς ἡ μικρὰ αὕτη παρηγορία δὲν διήρκεισεν ἐπὶ πολὺ, ἡ δὲ προτέρα μελαγχολία του ἐπανῆλθε, καὶ ἴσως θὰ τὸν κατέβαλλεν ἂν μὴ ἐλάμβανε χώραν ἕτερόν τι συμβεβη- κός, τὸ ὁποῖον τὸν ἐξήγειρεν ἐξ αὐτῆς.

Τὸ συμβῆν τοῦτο ἔλαβε χώραν τὴν 23 Ἰανουαρίου. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἰάκωβος εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῆ ἐπὶ τὸ θερμότερον ἡμέραν δὲ τινα κατὰ τὰς 2 μ. μ. ἤκουσεν αἴφνης ἤχόν τινα ὡς προσηγγιζούσης βροντῆς, καὶ διὰ μιᾶς ἡσθάνθη ἰσχυ- ρὸν κλονισμὸν, ὅστις τὸν ἔκαμε νὰ ἐγερθῆ εἰς τοὺς πό- δας του ἐντρομος.

Διάφορα ἐκ τῶν σκευῶν του κατέπεσαν, ποκνὴ κό- νη ἐπλήρωσε, τὸ δωμάτιον ἐκ δὲ τοῦ τριζύματος τῶν ξύλων τῆς στέγης ἐνόησεν, ὅτι τὸ κτηνοστάσιον διήρ- χετο διὰ τρομερὰς καταστροφῆς. Ἐν τῇ ἐκπλήξει του κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν, ὅτι πάντα τὰ ὀπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἐθραύσθησαν· ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ ἐπίσθη, ὅτι τὸ δωμάτιόν του καὶ αὐτὸς ἦσαν ἀβλαβεῖς, ἀμέσως δὲ πε- ριῆλθε τὸ κτηνοστάσιον διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν τὰ πάντα ἐκεῖ ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εἰσελθὼν ὅμως εἰς τὸ τυροκομεῖον εὗρεν αὐτὸ σω- ρὸν ἐρείπιων· Ὁι τοῖχοι ἴσταντο μὲν εἰσέτι, ἀλλ' ἐφαί- νοντο ἐτοιμὸὶ ῥοποῖ. Μῆρος τῆς στέγης εἶχε βοθισθῆ καὶ καταπέσει, ξύλα δὲ καὶ λίθοι ἦσαν διεσκορπισμένα καθ' ἕλον τὸ δωμάτιον.

Ἦτο φανερόν, ὅτι ὑπερμέγεθές τι σῶμα, ἢ ὄγκος χύονος ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ ὄρου εἶχε προσβάλει τὴν στέγην τοῦ κτηνοστασίου κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὴν κατέρριψεν.

Ὁ Ἰάκωβος εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν, διότι ἐπροφύ- λαξε αὐτὸν καὶ πάλιν ἐκ βεβαίου θανάτου, ἡ δὲ σωτη- ρία του τῷ ἐφαίνετο νέον σημεῖον, ὅτι ὁ Πατρικὸς ὀ- φθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπέδλεπεν ἐπ' αὐτόν. Ὅθεν ἀνέλαβε θάρρος καὶ αἰ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες του ἀνεπε- ρώθησαν.

Τὴν νέαν ταύτην παρηγορίαν ἐχρειαζέτο ὁ Ἰάκωβος, διότι τὰ ἀτυχήματα του δὲν εἶχον εἰσέτι τελειώσει. Ὅτι ὁ γέροντος εἶχε προείπει, τοῦτο καὶ ἐγένετο—τὸ γάλα τῆς Ρόζας ἤρχισε κατὰ μικρὸν νὰ ὀλιγοστεύῃ—

τοῦτο δὲ ἐνεθόμησεν εἰς αὐτὸν τοὺς λόγους τοῦ ἀγα- πητοῦ του παποῦ, «Τί θὰ κώμωμεν, ἂν ποτε τὸ γάλα τῆς Ρόζας στερεύσῃ; Πρέπει νὰ τὴν σφάξωμεν διὰ νὰ ζήσωμεν μετὰ τὴν κρέας τῆς.»

Τί! νὰ φονεύσῃ τὴν Ρόζαν, τὴν πιστὴν σύντροφον ὄλων τῶν θλίψεών του! Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο νὰ συγκατατεθῆ εἰς τοῦτο. Ἡ ἀπλῆ ἰδέα τὸν ἔκαμε νὰ ἀ- νατριχιάσῃ! Ἀλλ' ὅμως ἐξετάσας τὴν ὁποίαν εἶχε τρο- φὴν, εὗρεν, ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπαρκέσῃ πε- ρισσότερον τῶν 15 ἡμερῶν· αὐτὸς δ' εὗρίσκετο εἰσέτι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος καὶ ἦτο ἀδόνατον ν' ἀ- φήσῃ τὸ κτηνοστάσιον. Ὅθεν ἀπερσάσισε νὰ διπλα- σιάσῃ τὴν τροφὴν τῆς Ρόζας, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀυ- ξήσῃ ἐκ νέου τὴν ποσότητα τοῦ γάλακτος, ἀλλὰ δυ- στυχῶς δὲν τὸ ἐπέτυχε, τὴν δὲ 4 Φεβρουαρίου οὐδὲ σαλαγματιὰν γάλακτος ἠδύνατο ν' ἀμείλῃ. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙΟΝ ΕἰΣ ΤΗΝ ΣΕΒΗΝΗΝ

(Μῦθος Ἰνδικός.)

Ἀλώπηξ, πῖθηκος καὶ κουνέλιον ἔξων μίαν φορὰν εἰς ἓν δάσος πολὺ ἠτύχησιμὰ, συζῶντα εἰς τὴν αὐ- τὴν φωλεάν. Μίαν ἡμέραν ἦλθε γέρον τις εἰς τὴν κα- τοικίαν των, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο πολὺ κουρασμένος καὶ πεννασμένος, καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ πολλὴν χαρὰν. Ἀπ' οὗ ἐκάθησεν ὀλίγον, τοῖς εἶπε, «τέκνα μου, ἤ- κουσα εἰς τὴν πατρίδα μου, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ὅτι σεῖς, μόνον ὅτι εἰσθε ἀπὸ διάφορα εἶδη, καὶ ἔχετε διάφορα ἦθη καὶ ἔθιμα, πάλιν ζῆτε ὁμοῦ ἠτύ- χησιμὰ, καὶ λοιπὸν ἦλθα διὰ νὰ ἴδω τοῦτο τὸ πράγ- μα. Τώρα εἶμαι κουρασμένος καὶ πεινώ· ἔχετε τίποτε διὰ νὰ φάγω;» Τότε ὄλα ἔκραξαν, «θὰ ὑπάγωμεν διὰ νὰ σοῦ φέρωμεν, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν», λαθόντα μίαν διεύθυνσιν ἕκαστον. Ἡ ἀλώπηξ ἐπήγγεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐπίασεν ἓν πτηνόν, ὁ πῖθηκος ἀνέβη εἰς ἓν δένδρον καὶ ἔκοψεν ὠραιότατα καρύδιον, ἀλλὰ τὸ κουνελάκι, ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ φέρῃ τίποτε. Ὁ γέροντος τότε εἶπε πρὸς τὸ κουνέλι, «τέκνον μου λοπούμαι πολὺ, ὅτι, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί σου δύνανται νὰ πράττωσι κατὰ πρὸς ἀνακούφισιν ἐνὸς κουρασμένου γέροντος, σὺ δὲν φροντίζεις νὰ πράξῃς τίποτε.»

Τὸ κουνελάκι ἐλυπήθη πολὺ καὶ παρεκάλεσε τοὺς συντρόφους του νὰ τὸ βοηθήσωσι, διὰ νὰ συνάξῃ με- ρικὰ ξύλα, καὶ νὰ ἀνάψῃ φωτιάν· τὸ ὁποῖον ἀπ' οὗ ἔκρα- ξε, ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα καὶ εἶπε, «Καλέ μου, κύ- ριε, ἐγὼ εἶμαι ἀδόνατος ζῶν καὶ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ κυνηγῶ, καθὼς ἡ ἀλώπηξ, οὔτε ν' ἀναθάνω εἰς δέν- δρα καθὼς ὁ πῖθηκος. Ἐζήτησα παντοῦ διὰ νὰ εὔρω τι αἶτιον νὰ σοῦ φέρω, ἀλλὰ δὲν εὗρον διὰ νὰ σοῦ δέξω ὅμως, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ὑπηρετήσω, ἰδοὺ δίδω

τὸν ἑαυτὸν μου» ἀφοῦ εἶπε ταῦτα τὸ κουνέλιον ἐβρίβθη εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐψήθη διὰ τὸ φάγη ὁ γέρον· Ὁ γέρον ἄλλως δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλ' εἰς ἀπὸ τοῦ θεοῦ μεταμορφωμένος, καὶ διὰ τὸ ἀνταμείψῃ τὴν αὐταπαρνησιν τοῦ κουνελίου, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν Σελήνην, διὰ τὸ μὴ λησμονηθῆ ποτέ.

Εἶναι λοιπὸν, κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς, τὸ κουνέλιον αἰσιαί, τὰς ὁποίας βλέπομεν εἰς τὴν Σελήνην ὁ δὲ μῦθος οὗτος δεῖκνυει πόσον οἱ Ἰνδοὶ ἐκτιμῶν τὴν αὐταπαρνησιν, δηλαδὴ τὴν θυσίαν τῆς φιλαυτίας, πρὸς λατρείαν τῶν θεῶν αὐτῶν.

Ὅτε κατὰ πρῶτην φορὰν ἤκουσα τὸν μῦθον τοῦτον, μοῦ ἔλθεν εἰς τὸν νοῦν ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου, « προσφέρετε τὰ σώματά σας θυσίαν ζώσαν, ἁγίαν, ἀδάρεστον εἰς τὸν θεόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ λογική σας λατρεία.»

Z.

Περὶ Γλαυκῶν.

Ἡ Γλαυὴ εἶναι πτηγὸν ἀρπακτικὸν νοκτόθιον ἀπαντῶμενον εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ κλίματα, πληρῶν τῶν κατεφυγμένων χωρῶν, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς τίγρεις, τὰς λεοπαρδάλεις καὶ τὰς ἀγρίας γαλάς ὡς πρὸς τὸ ἀρπακτικὸν καὶ κρυφίνουον.

Τῆς Γλαυκῆς ὑπάρχουσιν ὡς πρὸς τὰ 150 εἶδη, τινὰ τῶν ὁποίων, ὡς ὁ Ὄτος, ὁ Μπόφος, κλπ. εἶναι πολὺ μεγάλα καὶ ἰσχυρά· ἅπαντα δὲ διακρίνονται κατὰ τοῦτο, ὅτι ἕνεκα τῆς κατασκευῆς τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δέν δύνανται νὰ θηρεύωσι τὴν ἡμέραν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,

ἀλλὰ ζητοῦσι τὴν τροφήν-των κατὰ τὸ λυκῶφως καὶ λυκαυγῆς, ὅμα δὲ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, καὶ δὲν προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν κρυψῶνα, ἢ τὴν φωλεάντων, κρύπτονται μεταξὺ τῶν κλάδων δένδρου τινὸς μέγχι τῆς δύσεως αὐτοῦ, ὁπότε ἐξέρχονται πάλιν εἰς τὴν θήραν των.

Ἐν τῇ Γραφῇ ἡ Γλαυὴ σχεδὸν πάντοτε συνδυάζεται

μὲ καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν· ζωγράφοι δὲ καὶ ποιηταί, καὶ μυθιστοριογράφοι τὴν παριστῶσι ὡς πτηγὸν κακῶν βλαβῶν, καὶ ὡς σύντροφον πνευμάτων, μαγικῶν, δαυμόνων καὶ μάγων· ἅπαντα δὲ τὰ βάρβαρα ἔθνη θεωροῦν τὴν παρουσίαν τῆς ὡς κακὴν. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἄλλως τὴν ἐθεώρουν ὡς σύμβολον σοφίας, τὸ δὲ μέγεθος τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ σοβαρότης τῶν ὀφθαλμῶν τῆς δίδον ἀέρα τινὰ σοφίας, τὴν ὁποίαν ἢ μικρότης τοῦ ἐγκεφάλου τῆς δὲν ἐπιβεβαίωσι! Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν εἶχον ὡς σύμβολον ἐθνικῶν καὶ τὴν μετεχειρίζοντο εἰς τὰ νομιματά των.

Τὰ μεγάλα εἶδη τῶν Γλαυκῶν προξενοῦσι μεγάλην καταστροφὴν εἰς τὰ κατοικίδια, πτηνὰ καὶ ζῶα, ἀλλὰ τὰ

μικρότερα εἶναι πολὺ χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι καταστρέφουσι μέγαν ἀριθμὸν σαυρῶν, πτηνῶν καὶ ἄλλων ἐπιβλαβῶν ζώων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ φονεῶνται· μίαν μόνην Γλαυὴν ὀποιοῦνται, ὅτι καταβροχθίζει κατ' ἔτος ἐκτὸς ἄλλων ὡς πρὸς τοὺς 300 ποντακοῦς!

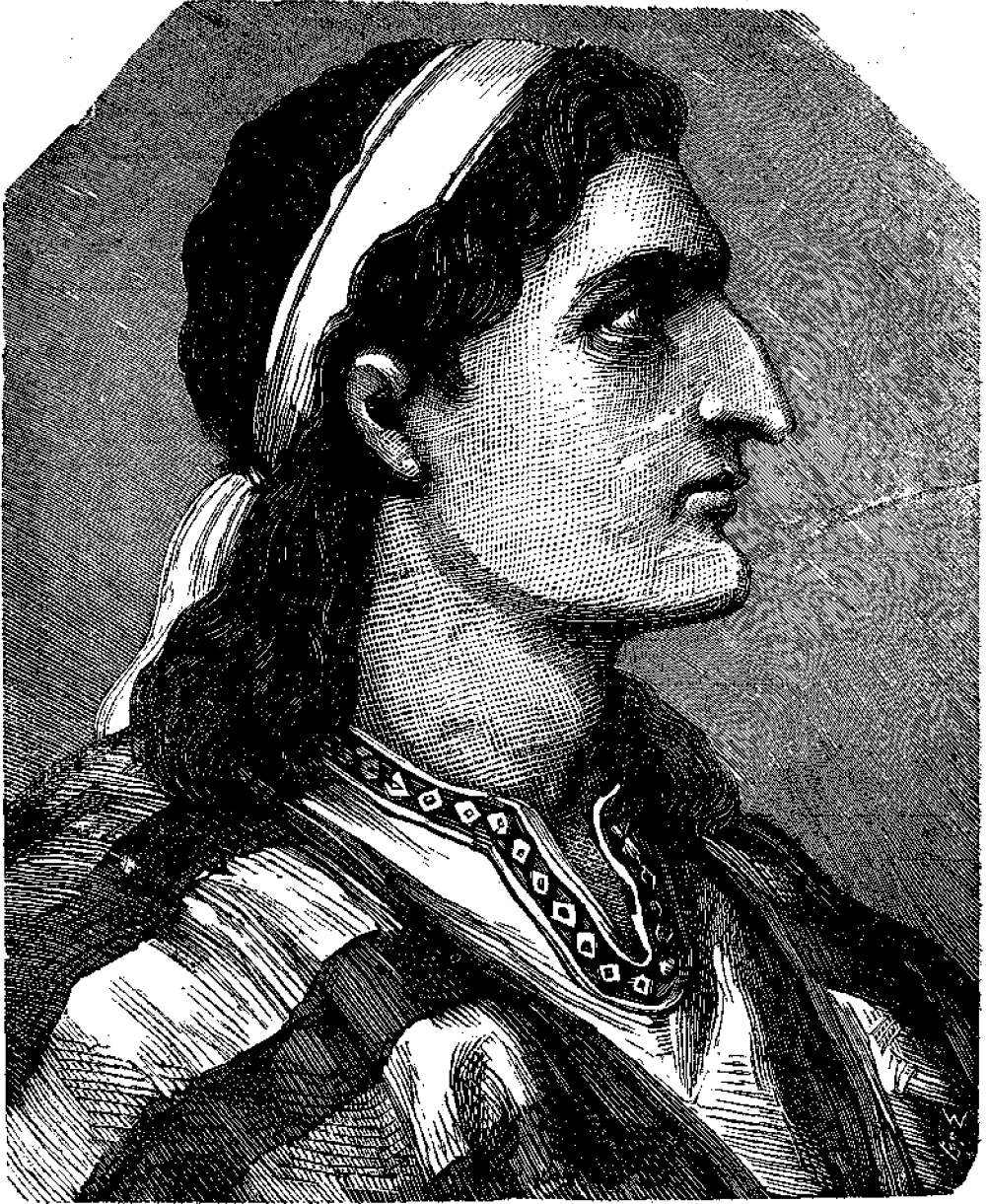
Κουκουβάγια ἢ κοινωφελής.

Ἄρετας ὁ βασιλεὺς.

Ἡ Ἀραβία εἶναι χερσόνησος μεγάλη κειμένη πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Ἀσίας διηρεῖτο δὲ τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη, τὴν Πετραίαν, τὴν Εὐδαίμονα καὶ τὴν Ἐρημον

Ἄντιπας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὴν ἐγκατέλειψε χάριν τῆς Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου, περὶ τῆς ἁπορίας Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς τὸν ἐπέπληξεν.

Ὁ Ἄρετας θέλων νὰ ἐδικηθῇ τὴν θῆριν κατὰ τῆς

Ἄρετας ὁ βασιλεὺς.

καὶ καταρκεῖτο καὶ τότε, ὅπως καὶ τῶρα ὑπὸ διαφόρων φυλῶν ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων.

Ἡ Πετραία Ἀραβία ἦτο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν διαφόρων βασιλέων, οἵτινες ἔφερον τὸ κοινὸν ὄνομα Ἄ ρ ε τ α. Ἐνὸς τούτων τὴν θυγατέρα ἐνομφεύθη Ἡρώδης ὁ

θυγατρός του, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ Ἡρώδου καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν εἰς μεγάλην τινα μάχην, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκαταρεύσας κατὰ τῆς Δαμασκού ἐκυρίευσεν αὐτήν, διορίσας ἐν αὐτῇ ἴδιον Ἐθνάρχην ἐνῶ δ' εὕρισκετο εἰσέτα ἡ Δαμασκὸς ὑπὸ τὸν Ἐθνάρχην τούτων ἤλθε ποτε

ἐκαὶ ὁ Παῦλος, ὁ δὲ Ἑθνάρχης ἐβουλήθη νὰ σιλλάβῃ αὐτὸν καὶ τὸν θανατώσῃ, ἀλλ' οἱ ἐκαὶ ἀδελφοὶ κατεβίβασαν αὐτὸν ἐντὸς κανίστρου διὰ τοῦ τείχους καὶ οὕτως τὸν ἔσωσαν. Ὁ Ἡρώδης μὴ δυνάμενος ν' ἀνισταθῇ κατὰ τοῦ Ἀρέτα ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ δὲ Βιτέλλιος, ὁ τότε Ῥωμαῖος διοικητὴς τῆς Συρίας, ὁ αὐτὸς, ἔσπευσε ἀπέλευσε τὸν Πιλάτον τῆς θέσεώς του, ἐνεκα τῆς κακῆς του διοικήσεως, λαβὼν διαταγὰς ἐκ Ῥώμης νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀρέταν, ἐξέστράτευσε κατὰ

τῆς Πέτρας, τῆς πρωτεύουσος τῆς Ἀραβίας· ἀλλὰ καθ' ὁδὸν μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ αυτοκράτορος Τιβερίου, παρητήθη τῆς ἐκστρατείας καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Συρίαν. Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἐν λόγῳ Ἀρέταν, ἐλήφθη δὲ ἐκ τινος νομίσματος, ὅπερ φέρει τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐμεγεθύνθη, δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τὸ ὠραῖον ἀγγλικὸν περιοδικὸν διὰ παιδίᾳ Prize, ἐξ οὗ καὶ ἡμεῖς τὸ ἐλάβομεν.

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς ποιητὴς Δάντης.

Ποιήσις καὶ ποιηταί.

Ἡ ποίσις ἐν γένει διαίρεται εἰς τρεῖς μεγάλας διαίρεσεις 1) εἰς Ἐπικὴν, ἣτις ἐμπεριλαμβάνει ποιήματα, ἅτινα περιστρέφονται εἰς τὴν ἱστορίαν ἔθνικῶν καὶ ἱστο-

ρικῶν συμβάντων καὶ γενικῶς εἰς πάντα τὰ ἔξοχα διηγηματικά ποιήματα· 2) εἰς Δραματικὴν, τὴν περιλαμβάνουσαν τὰ λεγόμενα δράματα, ἣτις τὰ ποιήματα τὰ παριστάνοντα εἰκόνα τινὰ τῆς ζωῆς καὶ παριστανόμενα εἰς τὸ θέατρον· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποίσεως περιλαμ-

βάνει τὴν τραγωδίαν καὶ κωμωδίαν· καὶ 3) εἰς *Μορφήν*, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσι τὰ ποιήματα τὰ φαλλόμενα διὰ λόγας, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζονται αἱ ἀτομικαὶ συγκινήσεις τοῦ ποιητοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἐπικῶν ποιητῶν οἱ διασημότετοι ἦσαν ὁ Ὅμηρος, ὅστις ἔγραψε τὴν «Ἰλιάδα» καὶ «Ὀδύσσειαν», ὁ Βιργίλιος, ὅστις ἔγραψε τὴν «Αἰνείαδα», ὁ Μίλων, ὅστις ἔγραψε «τὸν Ἀπολοσεθέντα καὶ ἀνακτηθέντα Παράδεισον», ὁ Τάσος, ὅστις ἔγραψε «τὴν Ἱεροσολήμων ἀπελευθερωθεῖσαν» καὶ ὁ Δάντης, ὅστις ἔγραψε «τὴν Θεῖαν Κωμωδίαν.»

Ὁ Δάντης, τὸν ὁποῖον παριστάνει ἡ προκειμένη εἰκὼν, θέτει τὴν σκηνὴν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ παριστᾷ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν κατάστασιν καὶ ταρακωρίαν τῶν εἰς τὴν γένναν ἀπεγνωσμένων ψυχῶν—τὰς καθαρτηρίους φλόγας τοῦ Καθαρτηρίου πυρός, καὶ τὴν μακαριότητα τῶν ψυχῶν εἰς τὸν οὐρανόν.

Μετ' οὗτο δὲ ἰσχυράν φαντασίαν ἐκφράζει διὰ ταῦτα, ὥστε φαίνεται ὡς ἂν τὰ εἶχεν ἰδεῖ ὀφθαλμοφανῶς ὁ δὲ κοινὸς λαὸς συνείδησε νὰ λέγῃ περὶ αὐτοῦ, «Ἰδοὺ ὁ ποιητὴς, ὅστις καταβαίνει εἰς τὴν κόλασιν ὡς αἰὶν ἐπιθυμῆι!»

Θεωρήσατε τὴν εἰκόνα του, πόσον εὐγενῆ καὶ ὀψιλήν, ἀλλὰ καὶ πόσον μελαγχολικὴν ὄψιν παριστᾷ! Ὁ Δάντης ὑπέφερε πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἦτο εἰλικρινῆς πατριώτης καὶ εἰλικρινῶς ἐζήτει νὰ φανῇ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὅμως ἐξωρίσθη ἐξ αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν ἀπέθανεν. Ὁ Δάντης εἶναι ὁ θεσπὴς τῶν θεμελίων τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης.

Ἄ ν θ η !

Τὰ *Ἄνθη* εἶναι τὰ ἀθώωτα καὶ ἀπλοῦστα πάντων τῶν δημιουργημάτων,—παιδιά τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καλλωπίσματα τοῦ τάφου, καὶ σύντροφοι τῶν κρυερῶν λειψάνων ἐν τῇ νεκροθήκῃ! Τὰ Ἄνθη εἶναι προσφιλέστατα εἰς τὸν χυδαῖον, καὶ περισπούδαστα εἰς τὸν βαθύνοστον ἀπαθὸν τῆς ἐπιστήμης. Τὰ Ἄνθη εἶναι παντὸς φθοροῦ πράγματος τὰ μᾶλλον ἐπουράνια. Τὰ Ἄνθη, τὰ ὅποια ἀδιαλείπτως ἀνοφθοῦσιν εἰς μὲν τοὺς οὐρανοὺς τὰ εὐγνώμονα, εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον τὰ ἰατρὰ αὐτῶν βλέμματα, εἶναι μέτοχα τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς, παρηγορητὰ τῆς ἀνθρωπίνου λύπης καὶ σύμβολα κατάλληλα καὶ τῶν θριάμβων τοῦ νικητοῦ καὶ τῶν ἐρυθρημάτων τῆς νεανίας νόμφνης, εὐπρόσδεκτα εἰς τὰς πληθούσας αὐλάς, καὶ χαρτένα εἰς τοὺς μονήρεις τάφους. Τὰ ἄνθη σημαίνουσιν εἰς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως ὅτι εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἡ φράσις, «ὁ Θεὸς ἀγάπῃ ἐστίν.» Ὅποια ἔρημος ἤθελεν εἶσθαι ὁ κόσμος ἄνευ ἄνθους! Ἦθελεν εἶσθαι πρό-

σπον ἄνευ μεθιάματος, συμπτώσων χωρὶς φιλοφροσύνης. Δὲν εἶναι τὰ ἄνθη οἱ ἀστέρες τῆς γῆς, καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀστέρες τὰ ἄνθη τοῦ οὐρανοῦ; δὲν δύνανται τις νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατασκευὴν ἄνθους, καὶ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτό. Τὰ ἄνθη παριστάνουν καὶ δηλοποιοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν δημιουργίαν, καὶ δι' αὐτῶν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ φανερόναι ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· διότι ταῦτα πρῶτον διεγείρουν εἰς τὸν νοῦν τὴν αἴσθησιν τοῦ ὠραίου καὶ ἀγαθοῦ. Τὸ κοινωφελὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ μεγάλη κομψότης καὶ ὠραιότης αὐτῶν· διότι ὀδηγοῦσιν ἡμᾶς εἰς διαλογισμοὺς γενναίωτος καὶ ἠθικῆς καλλονῆς, ἀποκεχωρισμένους καὶ ἀνωτέρους πάσης ἰδιωτελείας· ὥστε εἶναι ὠραία μαθήματα εἰς τῆς φύσεως τὸ βιβλίον, διδάσκοντα τὸν ἄνθρωπον, ὅτι δὲν ζῆ ἐπ' ἄρτι· μόνον, ἀλλ' ἔχει καὶ ἄλλην ἐκτὸς τῆς σωματικῆς ζωῆς.

Θυμοσοφία πύθγκου.

Κυρίως τις εἶχε πύθγκον, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξε νὰ βοηθῇ τὸν μάγειρον μαδῶν τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἔρωγον. Ἡμέραν τινα ὁ μάγειρος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν βοηθόν του τοῦτον δύο πέρδην καὶ νὰ βυθίσῃ αὐτὸς δὲ μαδῆσας τὴν μίαν ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἐπῆρε νὰ μαδῆσῃ τὴν ἄλλην· μόλις ὅμως εἶχε λάβει αὐτὴν ἀνὰ χεῖρας καὶ νυκτοκόραξ τις, κρυμμένος κάπου μεταξὺ τῶν δένδρων, πετάξας ἤρπασε τὴν μαδῆμένην πέρδην καὶ πρὶν ἢ ὁ πύθγκος συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως αὐτοῦ τὴν ἔφερον ἐπὶ τοῦ πλησιεστέρου δένδρου πρὸς εὐωχίαν. Ἡ θεὰ τοῦ ἀρπαγῶς εὐωχομένου ἐπὶ τῆς πέρδην τοῦ κυρίου του καὶ πύθγκον καὶ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ἔκαμαν τὸν κύρ πύθγκον νὰ σκέπτεται τί νὰ κάμῃ πρὸς ἐκδίκησιν αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν ἑαυτοῦ· μετ' ὀλίγων δὲ στιγμῶν σέψιν, ἐξηκολούθησε μαδῶν τὴν δευτέραν πέρδην ἐν ἡσυχίᾳ, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε, τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου καὶ τὴν ἀρπαγείσαν καὶ ἐκρύφθη ὅπισθεν τοῦ παραθύρου παραφυλάττων.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ καλὸς νυκτοκόραξ φαγὼν τὴν πρῶτην πέρδην καὶ μὴ χορτάτας, ὡς φαίνεται, ἤθελγε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα καὶ εἰς τὴν δευτέραν. Ὅθεν πετάξας πρὸς τὸ παράθυρον συνέλαβε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ταύτην πρὶν προφθάσῃ νὰ φύγῃ μετ' αὐτὴν τὴν λείαν του; ὁ κύρ πύθγκος τὸν συνέλαβε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας διὰ τῶν ὀδόντων, τὸν ἐμύδησε, καὶ ἡσυχῶς παρέδωκε τὴν ἐναπολειφθεῖσαν πέρδην καὶ τὸν μαδῆμένον νυκτοκόρακα εἰς τὸν μάγειρον· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε, ἀφοῦ ἐκαθάρισεν ἀμφοτέρω τὰ πτηνὰ, τὰ ἐμαγείρευσε καὶ τὰ παρέθεσεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Εὐτυχῶς ὁ κύριος τοῦ πειθήνου, καθήμενος ἐπὶ τινος παραθύρου ἀντικρυ τοῦ μαγειρίου, εἶδε πάντα τὰ γινόμενα, καὶ ἐπήρσε μὲν τὸν πειθήνα διὰ τὴν ἐξουσιάν του, ἐγέλασε δὲ καὶ ἐπέπληξε τὸν μάγειρον, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἐμαγείρευε καὶ ἔθισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν νυκτοκόρακα ἀντὶ κέρδηκος!

ΑΡΤΟΚΑΡΝΟΣ

Ἡ προειμένη εἰκὼν παριστᾷ δένδρον, ἀνήκον εἰς τὴν πλουσιάν, ὑλαίαν καὶ χρησιμωτάτην οἰκογένειαν τῶν φοινικοειδῶν· εἶναι δὲ αὐτοφύεον εἰς τὴν Καφφεριαν γῆν, κατὰ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, καὶ χρησιμεύει

Ἀρτόκαρπος ἢ Καφφεριά.

πολὺ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων· διότι ἐκ τῆς ἐντεριότητος (ψίχης) αὐτοῦ κατασκευάζουσιν εἰδὸς τι ψωμίου, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει πρὸς τὸν κατασκευαζόμενον παρ' ἡμῖν ἐκ τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἄρτον.

Ἡ ἀγαθὴ χεὶρ τοῦ οὐρανόου μας Πατρὸς ἔχει προμηθεύσει διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου εἰς πᾶν κλίμα καὶ πᾶσαν χώραν τῆς γῆς.

ΚΟΡΩΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

«Αἱ παράδοξοι ἐκείναι συνελεύσεις,—λέγει φιλαλήθης τις συγγραφεὺς,—τὰς ὁποίας δύνανται τις νὰ δνομάσῃ κορωνῶν δικαστήρια, παρατηροῦνται εἰς τὰς Φαρηναίας Νήσους, ὡς καὶ εἰς τὰς Σκοτικὰς. Κορωνῶναι πολυάριθμοι συναθροίζονται, ὡς ἐάν προσελθῆθ-

σαν διὰ σπουδαίαν τιὰ ὑπόθεσιν. Ὀλίγοι τινὲς κάθονται περιλοποὶ καὶ κατηρεῖς τὰς κεφαλὰς ἔχουσαι κεκλιμένας· ἄλλοι φαίνονται σύννοοι κτὶ σοβαροὶ, ὡς ἐάν ἦσαν δικασταί, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰσὶ λιαν δραστήριοι καὶ θορυβῶδες, ὡς δικηγόροι καὶ μάρτυρες. Ἐν διαστήματι μιᾶς περιπού ὥρας τελειοῦν γενικῶς τὸ συμβούλιον, καὶ διασκορπίζονται τὶ κτηνά συμβάλει δὲ κολλάκις ἐνίοτε νὰ εὕρῃ τις δύο ἢ τρεῖς ἀφειμένους νεκρὰς εἰς τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως.»

Ἐτερός τις συγγραφεὺς ὁμιλῶν περὶ τῶν Σχετλανδικῶν Νήσων, λέγει, ὅτι ἐνίοτε ἡ συνάθροις τῶν κορωνῶν δὲν λαμβάνει τέλος πρὸ τῆς παρελεύσεως μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἔρχονται κορωνῶναι πανταχόθεν εἰς τὴν συνδόριαν. Εἰθὺς ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὸν τόπον, ἀκολουθεῖ γενικώτατος θόρυβος, σχηματίζονται εἰς δικαστήριον, ἡ δίκη ἀρχεται καὶ μετ' ὀλίγου ἅπασαι ἐπικίπτουσι κατὰ μιᾶς ἢ δύο, αἵτινες ὑποτίθενται, ὅτι κατεδικάσθησαν, καὶ θανατόνουσιν αὐτὰς· ἔπειτα δὲ διασκορπίζονται εἰς τὰ ἴδια.»

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.

Α'. Ο Δημοδιδάσκαλος δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ μόνον τὰ μαθήματα, ὅσα μέλλει νὰ διδάξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐννοῇ κατὰ βάθος αὐτὰ καὶ νὰ ἔχῃ γενικωτέραν καὶ ὑψηλοτέραν θεωρίαν ὧτων.

Β'. Ἐκτὸς τῶν γνώσεων πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ δύναμιν ἱκανὴν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ· διότι πολλοὶ ὑπάρχουσι πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἰδείξαν καρπὸν δι' ἔλλειψιν τῆς ἱκανότητος ταύτης.

Γ'. Ο διδάσκαλος ἔχει προσέτι καὶ ἕτερον ἔργον ἢ τὴν καθ' αὐτὸ διδασκαλίαν,—ἔργον ἐπίσης οὐσιώδες,—τὴν διοίκησιν, λέγω, τοῦ σχολείου. Ἄνευ ταύτης, ὅσα καλὰ καὶ ὑψηλὰ καὶ ἂν ἔχῃ γνώσεις περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, οὐ μόνον δὲν δύνανται νὰ προσδεῶσιν οἱ μαθηταί, ἀλλ' ἐξ ἄπαντος θέλουσιν ὀπισθοδρομήσει ἰδίως εἰς τὰ ἥθη. Φ. Δ. Ε.

Ἄνθρωπος ἀντὶ θρησκείας.

Ἡ θρησκεία εἶναι ὁ σύνδεσμος, ὅστις ἐνώνει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Πλάσις αἰτιοῦ, καὶ κρατεῖ αὐτὸν πρὸς τὸν θρόνον Αὐτοῦ. Ἐάν ὁ δεσμὸς οὗτος διαρρηθῇ ἢ θρασυθῇ, ὁ ἄνθρωπος πλεῖε ὡς ἀνυπερῆς τι αἶμα, εἰς τὸ Σύμπαν, ἅπασαι αἱ ἀληθεῖς αὐτοῦ ἐλευθεριότητες ἀφανίζονται, ἡ τύχη αὐτοῦ καταστρέφεται, καὶ ἅπαν τὸ μέλλον δὲν εἶναι εἰμὴ σκότος, καταστροφή καὶ θάνατος. Δανιὴλ Οὐδέεσρ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—Ο ΑΣΥΝΕΙΑΗΤΟΣ, ήγειον, όστις άπάλεσε την συνειδη-
σιν, ούδέν έχει πλέον ζειον να στερηθή. Αύτην, λοιπόν, πρό-
σεχε μη άμελής. Δεύτερον, έπιμελού την υγείαν σου αν δε
έχης αύτην, δοξολόγει τον δοτήρα Θεόν, και τίμα αύτην μετά
την εδουσειδησίαν διότι ή υγεία είναι τό δεύτερον αγαθόν
του όποιου οι θνητοι δυνάμεθα ν' άπολαύσωμεν,—αγαθόν, ο-
περ διά του άργυρίου αδύνατον ν' αγοράσθῃ.

—Ο περίφημος διδάκτωρ Ίόνων πλησιάζων ν' άποθάνῃ
τρία κινά έξήγησε παρά του φίλου αυτού Σιρ Ι. Φρένολδε
πρώτον να χαρίσῃ αυτώ τας 30 λίτρας, τας όποιας εδανείσθῃ
παρ' αυτού· δεύτερον, ν' αναγινώσκῃ την Γραφήν και τρίτον
να μη μεταχειρισθῃ ποτε τό κονδύλιον αυτού την Κυριακήν.
Ο Σιρ Ι. Φρένολδε άσμένως παρεδέχθη πάντα.

Η ΕΣΟΧΗ

Θεέ μου! πώς ή έξοχή ζωογονεί κ' ήδύνει!
Πόσον ή δρόσος τῆς αυγῆς τον κόσμον άναστήγει!
Η μήτηρ — φέως χαίρουσα, στολλίζεται και θάλλει
Πόσον ήδέα και καλά είναι αυτῆς τά καλά!

Έδω τά ένθη τρέχουσιν έκαστον να προσφέρῃ
Τά φύλλα του, τοῦς κάλυκας, τό εἶδος του να φέρῃ.
Λευκόν τό μὲν, ή κόκκινον, τό άλλο κίτρινίζει,
Τ' άλλο φαύν, ή γλαυκωπον, τό άλλο πρασινίζει.

Φιλοτιμείται έκαστον όπισω να μη μετῆν
Όσμῆν ήδέϊαν νέκταρος τό άλλο έκεί χύνει!
Κι' δια όμοῦ συνέρχονται την φύσιν να στολίσουν,
Τά μεγαλεία του Θεοῦ, του Πλάστου να υμνήσουν.
(Κκ του Μέντορος). Α. Α.

Απλή άκροστιχίς

Είμαι όνομα ανθρώπου συν Ίουδα έλεγχθέντος,
Και όπό των Άποστόλων σ' Αντιόχειαν πεμφθέντος.
Πέντε δ' άλλων όνομάτων τ' άρχικά μ' άποταλοῦσι,
Τετρακόσια σαράντα κ' εν ως άείμοι δηλοῦσαι.
Πρώτον είναι του ανθρώπου, όστις ελιθοβολήθη,
Και όπερ των δικτωών του εδγηθεις άπεκώιμήθη.
Δεύτερον εκείνου, όστις ως Μεσσίας ένομίσθη,
Και όφ οῦ εις Ίορδάνην ό Σωτήρ μας έβαπτίσθη.
Τρίτον πόλεως άρχαίας, ην θ Πέτρος έπεσεκέθη,
Κι' όπον παραλυτικός τις όπ' αυτού εθεραπεύθη.
Τό δε τέταρτον έμφανει τ' όνομα του Ιαθέντος,
Ένδύναμι Κυρίου του Χριστού, και έγερθέντος.
Και τό τελευταίον ένα ως τον Παῦλον εν Άσίῃ,
Ηκολούθησε πιστεύσας τον ούράνιον Μεσσία.
I. Δ. Ζ.

Αένεγμα.

Έντός λάκκου κειχασμένος, ζω, μονάζω, κατοικῶ.
Πότε κρόπτομαι δόλου, και εν γένει άγρυπνῶ.
Είμαι δίδυμος, και έχω αδελφόν, και οὔτος ζῆ.
Ός εγώ, πλην δέν τον βλέπω, αν και τρέχωμεν μαζί.
Χωρίς κίνησιν και κόπον πρόσχε μη άπορήσῃ!

Έπισκέπτομαι εν τάχει δσα μέρη σῦ θελήσης.
Τό πολυτίμον εἶς δλων των κτημάτων, Ίθσαυρών,
Είμ' εγώ τό μικρόν κτήμα και φρονιμόν και μωρόν.
B.

Λύσις του αίνιγματος του μηνός Αδγούστου.

Αίμα.

Τό έλασαν οι έξῆς: Άθηνών Μαρϊάνθη Δρακονταειδή, Στεφ.
Έμ. Νικολοῦδης, Γεώρ. Γ. Αλβερτ, Γεώργιος Μέρικλης, Σοφ-
σιαντίν (N. Piliica, M. N. Μαυλάκη, Γ. Παπακαφεριόπου-
λος, Γ. Άδάζος, Ι. Ν. Φορτονας, Ν. Κ. Τζίνης, Χ. Μητσό-
πουλος, Β. Γ. Άριστέος Δ. Π. Γρηγοριάδης, Άντ. Πρέκας,
Αλέξ. Ά. Δουρούτης. Ηλ. Χ. Ραυτόπουλος, Πειραιώς Κ. Ι.
Χριστοφίδης. Αηξουρίου Αικατερίνη Γ. Βουτσινά, Λαμίας
Κωνστ. Πρασσάς. Λεωνιδίου Κ. Γ. Καλλιγας. Αίγινης Γ. Δ.
Ανταλῆς. Σμύρνης Στάης. Κερκυρας Σ. Ζούλας. Αιγυδιότης
Π. Κοντόπουλος.

Λύσις τῆς εν τῷ αυτώ φύλλῳ άκροστιχίδος.

Α δάμ
Γ ολγοθῆ
Α βραχίμ
Π αῦλος
Α αράν
Τ ἕρος
Ε σθήρ
Α νδρέας
Α εία
Α ήτ
Η λείας
Α ευτ
Ο υρίας
Υ μένατος
Σ άβρα

Άγαπατε αλλήλους.

Τό έλασαν οι έξῆς: Άθηνών Άλέξ. Δουρούτης, Ηλ. Χ. Ραυ-
τόπουλος, Μαρϊάνθη Δρακονταειδή, Άντ. Πρέκας, Δ. Π. Γρη-
γοριάδης, Γ. Άδάζος, Χ. Μητσόπουλος, Αηξουρίου Αικατε-
ρίνη Γ. Βουτσινά, Λεωνιδίου Κ. Θ. Καλλιγας. Σμύρνης Δ.
Στάης, Ναυπλίου Άθ. Σ. Σωτηριάδης. Κερκυρας Σπ. Έμ.
Ζούλας. Αιγυδιότης Π. Κοντόπουλος

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Τίς ήτο ό πρώτος διδάσκαλος τῆς Θεολογίας;
2. Τίς μετά τον Δαβιδ ήτο ό εσσεβέστατος βασιλεὺς των
Ίουδαίων;
3. Τίς ήτο ό χειριστος βασιλεὺς του Ίσραήλ;

Είδοποιήσις

Άστῆρ τῆς Ανατολῆς, εφημερίς δια οικογε-
νειας, με εφραίμας εικόνας, επί 23 ήδη έτη εκδιδόμενη κατά πα-
σαν εβδομάδα την συνιστῶμεν εις πάσαν οικογένειαν συνδρομή
έτησια δρ. 6, εξαμηνια 3, τριμηνια 1,50. Δοκιμάσατε επί τρεις
μήνας και θα την εῦρητε αξίαν και κατάλληλον δι' όλα τά μέλη
τῆς οικογενείας σας.
—Όστις κάμει 20 συνδρομητάς εις την Έφημερίδα των
Παιδων λαμβάνει τον Άστῆρα δωρεάν επί εν έτος.